

ROBERT(O) EN ZO...

Een blijspel in vijf bedrijven

door

MARCEL VANDENMEERSCHE

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ROBERT(O)EN ZO...** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **MARCEL VANDENMEERSCHE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2023/0220/038
ISBN 9789038517100

Copyright: © 2023 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 9 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(4 dames – 5 heren – evt. 2 kinderen (m/j))

ROBERT VANDECASTEELE:

ROBERTO VANDECASTEELE, zijn tweelingbroer:

(Worden door 1 acteur gespeeld)

MARIETTE BOSTOEN, hun echtgenote / minnares:

TOON VANDECASTEELE, de zoon:

ALICE VANDECASTEELE, de oudste dochter:

WILLY DELEERSNYDER, haar echtgenoot:

HEIDI VANDECASTEELE, de jongste dochter:

HUBERT DE BOER, de buurman:

RIK TIJTGAT, klerk van de vrederechter:

MARILYN DONCKERS, escorte:

Eventueel:

ANNEKE DELEERSNYDER, dochter van Alice en Willy, ca. 13 jaar:

JOERI VERBRUGGEN, ca. 13 jaar:

DECOR

Het stuk speelt zich af in een werkkeet. In de achterwand van de werkplaats links de toegangsdeur, (met aan de buitenkant een hangslot met cijfercode) ernaast een lichtsakelaar en centraal een hoog aangebracht raam. In de rechterwand een deur naar een donkere kamer (doka) met douche en toilet. Tegen de linkerwand een werkbank met erop lichte elektrische zaag-, schuur- en boormachines en een thermos met (heet) water. Boven en onder de werkbank schappen met schroevendraaiers, tangen, lijmklampen, handzagen e.d., instantkoffie, vier grijze en vijf groene theebuiltjes, theekoppen, glazen, bakjes met schroeven, spijkers, enz. Naast de werkbank, kant publiek, een werkend stopcontact op ca. 25 cm hoogte Tegen de achterwand een uittrekbaar tweepersoons zetel-bed (ingeklapt bij de start). Er staan een paar stoelen en krukken, één rel. hoge kruk bij de werkbank en een houten kist die kan dienen als salontafel. Hier en daar tegen de muren houten planken en alaam. Buiten hangt in de buurt van de toegangsdeur een klok met klepel. Het is interessant als het publiek de hoofden van aankomende en vertrekkende bezoekers aan de buitenkant van het raam kan zien voorbijschuiven. Hiertoe moet het raam op ca. 140 cm. hoogte worden aangebracht, een paar meter breed en ca. 50 cm. hoog zijn.

EERSTE BEDRIJF

Vooraf allerlei geluiden van houtbewerking (boren, zagen, schuren)

(Licht)

ROBERT: *(ten gepasten tijde, gedurende het eerste bedrijf, druk in de weer met elektrisch zagen, boren, schuren, enz., waarbij hij telkens de stekker verwisselt aan het stopcontact vooraan de werkbank, ook met verlijmen van houten plankjes, af en toe gaat hij op het krukje zitten bij het werk, zet zijn lijflied in)* 't Zijn zotten die werken... Binnen zonder bellen!

HUBERT: *(op met tas waarin houten plankjes en tien gele met elastiekje gebundelde theezakjes zitten, sluit deur)* 't Is toch niet waar wat ge daar zingt, Bert?

ROBERT: Ah, daar zie, den Hubert! Hoe, wat zing ik verkeerd misschien?

HUBERT: Dat ge zot zijt als ge altijd aan 't werk zijt, lijkt gij.

ROBERT: Ja, dat laatste is wel waar maar voor de rest alles oké, behalve met ons Jetje, die raakt op de dool. Zeg, hebt ge dat zaad mee?

HUBERT: *(toont grote gevulde tas)* Hierin zie!

ROBERT: Zo'n pak! Waar moet ik dat allemaal zaaien? Ik zal grond moeten bijkopen!

HUBERT: Zwanst niet. Ik heb hier ook een Ikea kastje in zitten, allee de losse onderdelen toch. Ik geraak er niet wijs uit, Bert. Onze Blackie heeft daarjuist de gebruiksaanwijzing opgeslokt.

ROBERT: Uwe hond heeft wel een speciale smaak zeg! Hebt ge Blackie bij?

HUBERT: Hoezo, waarom?

ROBERT: *(laat even elektrisch zaagmachientje werken)* Om dat planneke en zo te recupereren met mijn Black & Deckerke!

HUBERT: Bert, dat meent ge toch niet! Hier zie, in de tas zitten tien zakjes van circa een gram, alles wat gemakkelijk is. Ik ga wat zitten want wat gij allemaal uitkraamt, daar word ik doodmoe van! *(gaat wat achteraf zitten op stoeltje)*

ROBERT: Nee Hubert, dat meen ik niet. Ons Anneke gaat er toch zo graag mee wandelen, met die snoepie van een Blackie, lijkt ze dat vertederd zegt.

ALICE: *(roept buiten)* Pa, waar zit gij nu weer!?

HUBERT: Misschien heeft hij ook wat vijzen naar binnengespeeld, van die speciale, ge kent dat wel. Zeg, wie roept er daar? Is dat uw dochter Alice niet?

ROBERT: Daar ben ik niet zo zeker van.

ALICE: *(stormt keet binnen, merkt Hubert niet op)* Pa, 't is weer de hele tijd van ooh, Robertooo! Ik word daar zot van. Kunt gij haar niet wat kalmeren?

ROBERT: Kunt gij niet bellen? Ik heb bezoek.

ALICE: Zeg!

HUBERT: Allee Bert, toch uw dochter niet!

ROBERT: Mijn dochter of die van een ander, bellen is de boodschap!

ALICE: Ah Hubert, ik had u niet gezien. Hoe is 't?

HUBERT: Lijk met 't weer, op en af, Alice. Maar gij wordt hier precies wel goed gesoigneerd, zo'n pronte madam!

ALICE: Ah ja? Toch niet door onze pa. Van zijne praat en gezang word ik nog veel zotter dan van het gezaag van ons ma! Hij zou al lang een hoorapparaat moeten gaan passen maar hij vertikt het, de keikop. En ik maar altijd kelen, want hij kan overal zitten, hier, op de zolder, in de tuin tot op 't hoekske toe. *(tot Robert)* Ha ja, uw vriendin Tanske heeft deze morgen ook al gebeld. Ze had u direct nodig, ik weet niet meer waarvoor maar 't was weer heel dringend.

HUBERT: Om een speciaal vat te steken allicht, Bert. *(lacht)*

ROBERT: Ja, dat die daar zo rap leeg zijn komt omdat gij ze er niet naast giet de laatste tijd!

HUBERT: Als ik de pot ben, dan gij de ketel, Bert!

ROBERT: Dat weten we nu ook weer.

ALICE: Wat vertelt gij nu Hubert? Ik snap het niet.

HUBERT: Kent ge dat gezegde niet van de pot die de ketel verwijt?

ALICE: Ha, daarover gaat het, zuipen! Dat zal wel kloppen met u tweeën. Ik dacht dat ge het over ons Heidi en zo had.

ROBERT: Houdt u wat in over uw zuster, Alice. Gij had dat al eerder kunnen komen zeggen van Tanske.

ALICE: Ik heb ander werk met hopen. Nu weet ik het weer, haar afloop zit verstopt, allee van hare spoelbak wil ik zeggen, Ze had al een leger vuile pinten staan. Waarom koopt gij geen gsm-ekke? Al wat gemakkelijk is!

HUBERT: Dat is juist, Bert. Dat is een gerief man! *(haalt mobieltje boven)*

ROBERT: Een gerief? Dan ben ik nergens meer gerust, niet hier, niet bij Tanske en zelfs niet in mijn bed!

HUBERT: Zeg Bert, toch niet in bed met Tanske!?! *(lacht)* Ge kunt dat spel ook uitschakelen! *(haalt mobieltje boven)*

ROBERT: Uitschakelen? Waarvoor heb ik het dan nodig?

ALICE: Goed geprobeerd, Hubert maar laat maar, er is toch geen kruid tegen gewassen. Ik ga wat eten maken. Ha ja, ons Anneke zaagt altijd om nog eens met uw Blackie te mogen gaan wandelen. Zou dat nog eens kunnen?

HUBERT: Tja, onze Blackie, dat is nogal een spel, nu heeft hij mijn Ikea-kastje naar binnengespeeld.

ALICE: Wat? Hoe doet die dat? Dat was dan toch maar een kleintje?

HUBERT: Nee, nee, het hele constructieplan en nog wat vijzen erbij.

ALICE: Ah, het papierke met de uitleg. Tja, dat beest kan dat niet lezen, hé Hubert.

HUBERT: Nee, dat is waar. *(werpt blik op scherm mobieltje)* Oei, is 't al zo laat? Ik moet nog naar de bakker. Krijg ik nu wat van uw zaad, Bert?

ROBERT: Wat vraagt gij nu van mij, Hubert en dan nog waar mijn dochter bij staat!

HUBERT: Dat was toch zo afgesproken, we zouden wat ruilen. Het mijne steekt in die

zak bij dat materiaal van den Ikea.

ALICE: Wat heeft dat allemaal te betekenen, zeg?

ROBERT: Ik denk dat hij het over wat plantgoed heeft, Alice. Hier zie, amuseer er u mee. *(neemt lucifersdoosje van schap, rammelt er even mee en geeft het aan Hubert)*

HUBERT: Merci. Ik vind dat uw lijflied u op het lijf geschreven is, Bert. Salut en de kost en de groeten aan Jetje! Zorg goed voor mijn kast. Dag Alice, duvel doet al hier, let ook wat op hem. *(af, stopt doosje op zak)*

ALICE: Ik doe niet anders maar ja... Nu hebt ge het eens van een ander gehoord, hé pa. Met ons ma, dat gaat niet meer, ik kan dat niet meer bolwerken, samen met al de rest.

ROBERT: *(kijkt wat er allemaal in de zak van Hubert zit, haalt er de tien, met een elastiekje gebundelde gele theezakjes uit en schikt ze naast de theezakjes op een schap)* Wat is dat, de rest? Wat koken, afwassen en het huis opkuisen. Daar hebt ge een hele dag voor.

ALICE: Voor het hele gezin boodschappen doen, De stinkende onderbroeken van u en Willy wassen en plassen, drogen, strijken voor het hele gezin, onkruid wieden in uwen hof want daar vindt gij u te stram voor, mijn man, dochter, beesten en vooral ma soigneren. De kuren van ons ma zijn er te veel aan en ons Heidi steekt geen poot uit. Aan Willy moet ik ook al niet veel vragen, die komt altijd doodmoe thuis van zijn werk. Mijn rug breekt!

ROBERT: Uw zus geeft les en brengt centen binnen en Willy natuurlijk ook! Ik heb een goed pensioentje van den ijzeren weg en verdien hier nog wat bij. *(ontwijkt verdere discussie door zijn lijflied weer in te zetten en tevens de boormachine te hanteren)*

ALICE: Bijverdienen om uw pinten te betalen en schoon geld naar onze Toon te sturen, ja. Wat zijt ge daar nu weer in elkaar aan 't prutsen?

ROBERT: Een huizeke! Ziet ge dat niet?

ALICE: Toch niet voor ons Anneke?

ROBERT: En waarom niet?

ALICE: Maar pa jong. Ons dochter is dertien jaar. Die speelt niet meer met poppen. Ze zit de hele dag op haar PC en ze heeft ook al een vriendje, de Joeri!

ROBERT: 't Kan zijn dat ze al overal opzit, maar ze kan toch ook best wat oefenen voor de toekomst met dat poppenhuisje. *(maakt schommelende beweging met armen alsof hij baby wiegt)*

ALICE: Pa, gij zijt onvoorstelbaar. Ons Anneke is daar nog lang niet aan toe want wij hebben ze goed voorgelicht.

ROBERT: Gij waart er anders wel al rap aan toe!

ALICE: Pa, ik was nog zo naïef. Ik wist van niets. Het is mij overkomen omdat gij mij niet op tijd hebt ingelicht.

ROBERT: Daar hebt ge een vrouw voor.

ALICE: Gij schudt de verantwoordelijkheden altijd van uw af. Daarbij, gij waart toch ook zo blij als Anneke er was?

ROBERT: Dat is waar en nog altijd. Anneke is een schat. Daarom maak ik een huizeke

voor haar.

(Robert herbegint het boren en zingen maar stopt ermee als Heidi binnenkomt)

HEIDI: *(steekt deur open, brief in de hand)* Ha, hier zitten jullie. Hubert reed mij daar bijna ondersteboven. Ziet die niet goed meer?

ROBERT: *(stopt met zingen en boren)* Dag dochter van mij.

ALICE: Hij is daarjuist zijn zaad komen uitwisselen, vandaar misschien? Moet jij niet bellen? *(gaat zitten)*

HEIDI: Ik? Hoezo? Ik was te voet. Hij moest bellen! *(geeft Robert een vluchtig kusje)* Dag pake.

ALICE: Hier aan de deur moet ge bellen. Dat geldt voor alle dochters.

HEIDI: Wat krijgt gij nu, zeg?

ROBERT: Niets van aantrekken meisje, ze heeft wat last van zenuwen omwille van mijn gezang en het gezaag van ons Jetje.

HEIDI: Hoe is 't nu met ma? Ik ben efkens gaan kijken maar ze sliep.

ALICE: Gelukkig. 't Is anders weer de hele tijd in bed van oh, Robertooo! Gaat gij haar maar eens kalmeren, ik geef het op en onze schlagerzanger hier trekt er zich niets van aan!

ROBERT: Ik zit tot over mijn oren in 't werk.

ALICE: Geloof ge dat nu zelf, pa? Als een hond met een hoed op u iets vraagt springt ge. Maar voor mij...

ROBERT: Blackie heeft mij niets gevraagd. 't Was Hubert...

ALICE: Ach jong!

HEIDI: Wat zijt ge aan 't ineen steken, pa? Ha een speelgoedhuisje. Zeker voor Anneke. Die zal nogal eens content zijn. Dat wordt echt prachtig met wat kleurkes erop.

ROBERT: Vindt ge het goed?

HEIDI: Amai, ik word jaloers, dat hebt ge voor mij nooit ineen geflanst. Hier pake, er zat een brief voor u in de bus, van uw zoon.

ROBERT: Van onze Toon?

ALICE: Hebt ge dan nog meer zonen?

ROBERT: Niet dat ik weet. Doe maar eens rap open, Heidi.

HEIDI: *(haalt brief uit omslag)* Dat is alweer een tijd geleden dat hij nog een brief naar u schreef. Af en toe mailt hij me wel. Hier zie pa, lees maar.

ROBERT: Ik heb mijn bril niet op.

ALICE: Zet hem dan op, ik ben curieus. Zeker weer een bedelbrief?

ROBERT: Mijn bril ligt in huis. Lees maar voor, Heidi.

ALICE: En gij zit hier zo te zagen en te boren zonder bril! Seffens kunnen we weer eens naar de spoed met u.

HEIDI: *(leest)* Beste pa.

ALICE: Dat is al een goed begin!

HEIDI: Beste pa. Ik weet, het klinkt afgezaagd maar het zal me ook dit jaar niet lukken om naar huis te komen. Met mij gaat het goed maar mijn taken hier worden alsmaar zwaarder. Ik sta alleen in voor het onderwijs, de administratie en de voeding van 75 grotendeels straatarme zwarte kinderen. Ik red het nog wel, vooral ook dank zij uw milde steun. De overheid hier begint wel meer en meer stokken in mijn wielen te steken en financieel geven ze niet thuis. Hopelijk gaat het jullie daar goed in het landje van belofte en wordt ons make snel weer beter. Vooral ook veel groeten aan mijn lieve zussen en schoonbroer Willy, evenals aan Anneke natuurlijk.. Ik hoop snel wat nieuws van jullie te mogen ontvangen. Je zoon Toon.
PS: Ingesloten een foto met een kijk op mijn leefwereld hier.

ALICE: Schrijven kan die goed.

HEIDI: *(diept de foto op en geeft die aan Robert)* Hier pake, de foto.

ALICE: Maar allee Heidi, hij heeft zijn bril niet op.

ROBERT: *(bekijkt foto van op enige afstand)* Ik zie nee...

HEIDI: *(Kijkt mee, onderbreekt hem snel)* Pa, niet doen!

ALICE: Zeg het maar pa!

ROBERT: Ik zeg wat ik zie: nee...

HEIDI: Durf niet pa! Geen n-woord!

ROBERT: Ik zie nee...gen zwartjes...

HEIDI: *(bekijkt foto)* Ha ja... dat klopt!

ROBERT: Allee, meer koffie met melk die negen gastjes en een dikke zwarte madam. Wie zou dat zijn?

HEIDI: Allicht een lerares.

ALICE: *(neemt foto over van pa)* Hij schrijft dat hij alleen moet instaan voor 75 gasten. Die staan niet allemaal op de foto. Over die negen die er wel opstaan plus de madam heb ik zo mijn gedacht.

HEIDI: Ha ja, welk gedacht?

ALICE: Gij zijt toch zo naïef, Heidi!

ROBERT: Ik denk al lang wat Alice daar zegt maar ja, dat is menselijk.

HEIDI: Wat zegt zij dan?

ROBERT: Dat hij al jaren geleden zijn kap over de haag heeft gegooid en goed aan het boeren is.

HEIDI: Wat bedoelt ge met boeren? De broeders van de christelijke scholen dragen trouwens geen kap maar ik versta wel wat ge denkt. 't Zou kunnen, maar waarom schrijft hij dat niet? Dat is toch geen schande meer!

ALICE: Vraag hem dat in uw volgende mail. Gij zijt toch nogal close met hem! Maar hij vertelt u ook niet alles.

WILLY: *(op)* Ah, hier is de reünie. Dag allemaal. *(geeft Alice zoen)* Ma ligt zalig te maffen. Wat valt er te eten schat?

HEIDI: Dag Willy, gij schone broer.

ALICE: Wat vliegt de tijd, ik moet er nog aan beginnen. Ik denk dat ik een pak paella uit de diepvries haal. Zeg, moet gij niet bellen?

WILLY: Naar wie dan?

ALICE: Hier aan de deur. Van onze pa moeten dochters hier aanbellen, dus schoonzonen ook volgens mij.

WILLY: Ha ja? *(trekt deur open en belt geruime tijd)*

ROBERT: Zevert nu niet. Ik eet toch liever biefstuk friet.

ALICE: Dat wilt gij alle dagen, pa.

ROBERT: Ik kan dat ook betalen met mijn pensioen van den ijzeren weg!

ALICE: Ik moet vandaag nog eten maken, ma haar boeltje nog opruimen, de was insteken, strijken, ma en de beesten voederen!... Bovendien is beesteneten niet gezond.

WILLY: Doe mij maar de paella, dat is rap gereed. Ik heb nog wat werk aan mijn Renaultje.

HEIDI: Voor mij ook goed.

ALICE: De meerderheid wint. *(af)*

WILLY: Aperitiefje pa?

ROBERT: Doe ons een pintje, Willy. Ik heb de voorraad in de doka aangevuld.

HEIDI: Niet voor mij. Ik neem een Earl Grey. *(neemt grijs theezakje van schap, vult kopje met heet water uit thermos en zet thee, neemt plaats op een stoel bij 'salontafel' met kopje in de hand)*

WILLY: Oei, is er iets mis, op school of zo?

HEIDI: Nee, nee, in tegendeel. Er is iemand bij voor Frans en Engels. Dat ontlast mijn toezichten een beetje.

WILLY: Een knappe?

HEIDI: Mja, een tamelijk jonge.

WILLY: Hola! Dat is leuk nieuws!

ROBERT: *(heeft intussen naarstig voort gewerkt en is nu bezig met het verlijmen van plankjes)* Waar blijft dat pintje? Ge kunt mij hier dan efkens helpen, Willy.

WILLY: Komt eraan, pa. *(af doka)*

HEIDI: Kan ik iets doen, pake?

ROBERT: Laat maar; Willy heeft daar meer handeling van.

WILLY: *(op met twee pilsjes die hij ontkurkt, geeft er een aan Robert en maakt aanstalten om te helpen)* Santé.

ROBERT: Schol, in dat fleske zit gene brol.

HEIDI: Toon heeft geschreven.

WILLY: Echt. Wat schrijft hij? Komt hij eindelijk af? Ik zou nog eens graag met hem klappen.

ROBERT: Hij heeft het ginder waarschijnlijk te druk met zijn zaad te zaaien.

HEIDI: Pa, jong!

ROBERT: Wat heb ik miszegd? Laat Toon zijn vruchten maar eens aan Willy zien, Heidi.

HEIDI: Hoe?

ROBERT: De foto!

HEIDI: Ah, hier zie. *(haalt foto uit omslag en geeft hem aan Willy)*

WILLY: Amai zeg, nee...gen stuks en een pronte zwarte madam. Daar heeft hij nooit eerder over gerept! 't Is altijd nogal ne rappe geweest!

HEIDI: Hij schrijft dat ook niet. 't Zijn misschien negen leerlingen van de vijfenzeventig die hij onderwijst.

WILLY: Ha ja, en de overige zesenzestig konden niet op de foto zeker? Uw pa hier, die had dat indertijd wel gefikst met dat vergroterke in zijn donkere kamer. Dit onder de slogan: vergroot uw familie maar doe het zelf! *(lacht)*

ROBERT: *(lacht hartelijk mee, klopt Willy op schouder)* Dat is een goeie, Willy!

WILLY: *(geeft foto aan Heidi)* Den Toon is wel veranderd, dikker/magerder en zo. Op school indertijd was me dat nogal ne galjaar. Ik herinner mij die keer met de nieuwjaarsbrief die we van 't bord moesten afpennen. Die was door de meester ondertekend met Judokus Knobbelstok. En de Toon tekende de brief aan zijn peter ook met Judokus Knobbelstok. Dat heeft hij er moeten aflikken van de meester, met nog een paar lappen rond zijn oren erbij. Tientallen keren is hij aan de deur gevlogen. Hij was zot van sportauto's en van motors vooral. Hij kon de meisjes wel binnen doen en heeft er toen goed van geprofitteerd, enfin nu blijkbaar nog zoals ik hier zie.

HEIDI: Mochten de onderwijzers toen nog kinderen martelen? Wie was Toon zijn peter eigenlijk, pa?

ROBERT: *(wil er niet echt op ingaan)* Met die is het slecht afgelopen. Zand erover. Houdt ge dat efkens vast, Willy? Ik heb een derde hand nodig. *(gaat verder met het verlijmen van plankjes)* Onze Toon heeft ginderachter ook een motor. Een Sarolea van de jaren stillekens.

WILLY: *(helpt pa)* Is dat iets voor Anneke? Een hondenkot misschien? Ze is zot van hondjes.

HEIDI: 't Wordt een poppenhuis, ziet ge dat niet? Volgens uw vrouw is ze daar te groot voor geworden.

WILLY: Daarin heeft ze wel een beetje gelijk, hé pa. Ze geraakt daar niet meer in. *(lacht)* Het wordt een grote pronte meid en ze gaat graag wandelen met de hond van Hubert.

ROBERT: En met de Joeri naar 't schijnt. Volgens Alice heeft ze die ook al goed aan de leiband!

WILLY: Ah ja? Vanwaar kent ze die misschien?

HEIDI: Van op school zeker?

WILLY: Houden ze daar nu ook al honden?

HEIDI: Niet dat ik weet; maar wel knappe jongens!

WILLY: Allee, 't is niet waar hé, daar weet ik niets van, ons Anneke begot! Ze zaagt anders wel al een hele tijd voor een hondje, dat zou haar wat afleiden.

ROBERT: Misschien koop ik er haar eentje voor haar verjaardag als ik mijn vakantiegeld getrokken heb. Ik kan er hier dan beter direct een hondenkot van maken.

WILLY: Als dat nog zou kunnen! Wat ik nog wou zeggen over den Toon, mijn beste maat ooit op de lagere school, die heeft me wel aan mijn lief vrouwke geholpen. Daar ben ik hem eeuwig dankbaar voor. Ik had hem eens een tijdje niet gezien en verschoot nogal toen ik hem tegenkwam in het ornaat van broeder van de verschrikkelijke scholen met ne zwarte rok aan en ne grote paternoster aan zijn riem.

HEIDI: Nu dragen ze dat niet meer, eerder een clergyman of gewoon in burger en het zijn christelijke scholen.

WILLY: Op de foto in een zwembroek en een T-shirt, heb ik gezien. Moeten die geen beloften van kuisheid afleggen en van armoe? Dan moet hij ook niet mee erven hé pa, dat valt weeral mee. (lacht)

HEIDI: 't Zijn geloften, Willy en zijn deel gaat wel naar de broedergemeenschap.

ROBERT: Gasten, daar zijt ge nog lang niet aan toe. 't Is hier veel te plezant en wie weet wat is het daarna? Zouden we er nog eentje durven consumeren, Willy? Alhoewel, ik moet seffens nog naar Tanske, anders blijft ze met haar verstopping zitten.

WILLY: Ah ja? Hoe legt ge dat uit, pa? Ik pak eerst nog gauw twee pintjes. *(maakt aanstalten om naar de doka te lopen)*

(Deurbel)

HEIDI: *(wipt van de stoel)* Ons Alice, het eten is klaar!

HUBERT: *(steekt deur open, helemaal van de kaart)* Onze Blackie... hij heeft dat stekkedozeke opgefret... hij is dood!

(Donker)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

 03 3664400

**TOONEEL
FONDS** **VANSSSENS**
Voor de juiste keuze